

יוסף בוכשטיין ז"ל

בן דבורה ויהודה

22.2.1909	-	אי אדר ה'תרס"ט	נולד:
1.4.1935	-	כ"ז אדר ב' ה'תרצ"ה	עלה מפולין:
15.6.1994	-	ו' תמוז ה'תשנ"ד	נפטר:

לפני 85 שנים נולד חברנו יוסף בוכשטיין. הוא גדל והתחנך בעיירה לנוביץ אשר בפלך ווהלין שעברה במלחמות השונות מיד ליד מפולין לאוקראינה כמה וכמה פעמים. זו היתה עיירה בה חיו יהודים ברציפות במשך למעלה מ-300 שנה מאז המאה ה-17 ועד השמדת כל יהודיה בשואה הגדולה.

עיירה של חסידים המודים לאלוהים על שנתן להם פרנסה ולא חוקרים ומתעמקים יתר על המידה במופלא מהם... וכאשר יש קשיים - מהגרים לאמריקה או לארגנטינה, אך לא לארץ-ישראל, היא עדיין לא נכללה בחלומותיהם. כדי להיות ציוני בעיירה זו, היה צריך להיות אדם בעל אישיות חזקה ומיוחדת, שלא תרתע מביקורת של הקהל. יהודה בוכשטיין אביו של יוסף היה אדם מיוחד כזה, שלא הסס ולא חשש לעזוב את עסקי המסחר בחנותו, ללבוש בגדי-חג ולצאת למה שנראה בעיניו "עבודת קודש" כיושב-ראש הקרן-הקיימת בעיירה, ללכת ולהתרים אנשים למענה. הוא זכה לכבוד רב, להוקרה ואהדה רבה בעיני הדור הצעיר שם ושימש להם דוגמא. אין להתפלא אם כן שיוסף בנו, שהיה בין הבוגרים הראשונים של בית-הספר העברי "תרבות", ראה את שעתיד לבוא, והכין עצמו לעליה לארץ-ישראל כבר בהיותו נער, בתנועת הנוער החלוצית. יוסף גם הבין שבארץ הנבנית, יהיה ודאי צורך בנגרים, לכן הכשיר את עצמו במקצוע הנגרות אצל נגר העיירה.

אח"כ יצא ל"קייבוץ-הכשרה טרנופול" ועלה ארצה באביב 1934.

יחד עמו הגיעו חבריו הטובים והקרובים מן "ההכשרה", ישר מן האניה ל"גשר הישנה". זו היא בדיוק התקופה בה בונים במרץ רב את הנקודה החדשה בדלהמיה-אשדות... ולמרות שיוסף משתוקק לעבוד בחקלאות, מתגלה עד מהרה הסוד שניסה להסתיר, את היותו נגר. הוא נכנס לעבוד בנגריה במרץ רב, בתקופה זו של משימות ואתגרים בלתי רגילים.

מאורעות 1936-1938, תקופת התיישבות בסגנון "חומה ומגדל", ויוסף שותף פעיל (בכיר בנגריית אשדות בה בונים את החומות והמגדלים של בית-יוסף וחמדיה. וכשמותחים את גדר התיל בצפון (גדר הצפון) יוסף בונה את מגדלי השמירה.

אחרי שגמרו את כל עבודות-העץ בבתי אשדות כולל ריהוט לבית-הספר, קיבלו על עצמם יוסף והנגרים את עבודות החוץ של כל בניני הענק של המשטרה (טיגרט) באזור וגם לעבר הירדן הגיעו. ארון הקודש וכל תכולתו של בית הכנסת בכפר-תבור ועוד... ועוד... הנגריה היתה הענף הכי רווחי במשק, וכשיצאו לעבוד בחוץ, היו באים הביתה רק פעם אחת בשבוע לשבת.

כשיוסף רצה להתגייס - להתנדב לצבא במלחמת העולם ה-2 לא הניחו לו, כי הוא חשוב, חיוני ונחוץ פה בבית. במלחמת השחרור היה המפקד האחראי בגזרה המערבית ועל העמדה בכניסה למשק.

סוניה - רעייתו תבל"א יצאה בפנינוי עם חניכיה מחברת הנוער (פליטי-שואה) ברגל ליבנאל ומשם ליגור, שם עבדו וחיכו לרגע שיוכלו לחזור הביתה.

ופה, באשדות מכנסים את כל המפקדים כדי לדווח להם, מה קרה במסדה ושער-הגולן. כל אחד חוזר לעמדתו כדי לספר לחייליו - חבריו.

כולם מחליטים: "לא נזוז מפה!!!" ויוסף רץ לחדרו (אותו לא ראה כבר ימים רבים) ומביא בקבוק קוניאק, כדי לעודד ולהרים את מצב הרוח הקשה... אח"כ בא "הפילוג" ושוב בונים בתים חדשים, ויש עבודה רבה בנגריה, רמת החיים עולה, וע"י הכסא והשולחן של פעם נוספות כונניות וכורסאות. וכשבית הספר חסר מורה למלאכת-יד לבנים, יוסף נעתר ומלמד בשקט וסבלנות רבה דברים שימושיים ונחוצים.

פעם קרה, שהגיע המפקח, ובגלל הדממה היה בטוח שהילדים אינם והכתה ריקה. כשפתח את הדלת, התברר לו לתדהמתו שכל הבנים עובדים בשקט ובחריצות יחד עם יוסף הנגר - המורה... אח"כ נבחר וכיהן כמרכז-עבודה, אבל רוב שנותיו עבד בנגריה בראש צלול ועם ידי זהב שלו, עד...היום בו החליק בחדר האוכל ונפגע פגיעה חמורה. ההליכה קשתה עליו והוא עבר לעבוד ב"לוג". למרות כל המכאובים והקשיים, התאמץ מעל יכולתו והתמיד להגיע לעבודתו ב"לוג" על גבי הקלנוע שלו... עד שלא היה יכול...

סוניה - את שליווית את יוסף בדרך היסורים, מה נוכל עוד לומר לך? מהן מילות הנחמה המתאימות?

...אולי, שכך תמו סוף סוף יסורי ומכאובי הגוף של יוסף שכל-כך עינו את נשמתו עד שעייפה...

חזקי ואמצי סוניה, והמשיכי להיות מקור של חום ואור, לכל הקרובים והידידים שלך.

ואתה יוסף, החלוץ-החרוץ והנאמן עד סוף הדרך, נוחה בשלום בסתר כנפי הבורא.

היה שלום. בהערכה רבה.

עמליה ד.